

Na Moravě u Bučovic honil hrkače Jidáš. Byla to maškara s obráceným kožíchem chlu-
py nahoru a s beranicí na hlavě. V ruce měla plechovku na drátě a v ní rozvařená povidla.
Koho maškara chytla, toho pomazala husí peroutkou povidly, kde se dalo.

Hospodyně vstávaly časně ráno, zametly dům před východem slunce a smetí odnesly za
vesnici nebo na křižovatku cest, aby se v domě nedržely blechy.

I ostatní členové rodiny vstali v tento den brzy, společně se pomodlili a omyli se proti
nemocem rosou.

Před uštknutím hadem, píchnutím vosou a sršněm ochraňoval zvyk posnídat před vý-
chodem slunce chléb s medem. Ten se také házel do studně, aby se v ní celý rok držela voda.

Odpoledne bylo zakázáno pracovat a po západu slunce hospodář svícenou vodou vykro-
pil dům a jeho okolí. Ke kropení použil věchýtek slámy, čímž chránil dům před čarodějni-
cemi.

Typickým obyčejem bylo „honění Jidáše“. Chlapec, který na sebe dobrovolně vzal úděl
Jidáše, byl obyčejně zrzavý.

Symbolickým připomenutím Poslední večeře Páně byl zvyk, kdy biskup a řeholní před-
stavení při mši umývali nohy 12 starcům nebo řeholním bratřím, po obřadu je pohostili
a obdarovali. Tak činil i Kristus svým učedníkům – apoštolům.

Kdo nechtěl mít nouzi, měl na Zelený čtvrtek zacínkat kovovými penězi v kapse a ty se
ho pak držely po celý rok.

• Velký pátek

Je to den ukřižování Krista, den hlubokého smutku, kdy se nekonaly mše a při boho-
službě v katolických kostelech se pouze zpívalo a četly texty.

Důležitým momentem je odhalení a uctění kříže, strojení Božího hrobu.

Součástí tohoto obřadu se časem staly také Pašijové hry, které znázorňovaly události
posledních dní Kristova života a jeho zmrtvýchvstání. Jednodušším způsobem se v pozděj-
ší době tyto hry hrály při občůzkách na Bílou sobotu.

Podobně jako na Zelený čtvrtek, tak i v tento den se v některých krajích časně ráno lidé
omývali v potoce a tím se chránili před nemocemi. Někde chodili ze stejných důvodů plavit
dobytek.

Mladí chlupci mívali ve zvyku chodit se dokonce koupat a potápět, a přitom lovit z vody
oblázky, které potom zahodili. Věřilo se, že tento zvyk chránil před bolestmi zubů.

Dívky zase stíraly rosou z obilí, aby byly chráněny před žhnoucími slunečními paprsky.

Předení pašijových nití byl také poměrně rozšířený zvyk. Ochranou proti uhranutí a zlý-
mi duchy bylo to, že člověk na sobě nosil nějaký oděv zašitý právě těmito nitěmi předeny
na Velký pátek. Košile, která byla ušita z plátna utkaného v tento den, chránila majitele
před bleskem.

Nesmělo se nic půjčovat z jiných domácností, protože tyto předměty mohly být očaro-
vány.

Nesmělo se prát prádlo, protože by se mácelo ne do vody, ale do Kristovy krve.

Také se věřilo, že jediný den v roce, kdy se země otvírá a vydává své poklady, je prá-
vě Velký pátek, ale pouze na krátký čas. Takové místo se prý poznalo podle modravého
světýlka nebo kvetoucího kapradí. Člověk s sebou ovšem musel mít magickou pomůcku
– posvěcené vajíčko, kterým třikrát poklepal na zem či skálu, a ta se měla otevřít. Vajíčko
také zaručovalo, že se hledač pokladu vrátí zdravý zpět. Nejvhodnější čas pro hledání
pokladů byla prý doba, kdy kněz začal odříkat Pašije. Jestliže se člověku nepodařilo vyjít
z podzemí do soumraku, musel tam bloudit po celý rok.

Původ tohoto zvyku není zcela jasný. V Bibli se však říká, že když Kristus umíral, puka-
ly skály. Je možné, že právě toto si lidé spojili, ale jako poklady země nejspíš měli na mysli
zrno a možnost obživy.